

βιβλιοπωλάς, μαρτυρεῖ δὲ τὴν ἐντέλειαν τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τὸν πλοῦτον τῶν παντοῦ ἐξιδούς βιβλίων ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν καταστημάτων Α. Κωνσταντινίδου, ἐφαρμιλλων πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ τοιαῦτα καταστήματα καὶ τιμώντων τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ. Περιοδικόν, φυλλάδιον Ε' καὶ ΣΤ'. Τὸ ἀφιελιμώτατον τοῦτο ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν δημοσιεύει διὰφόρους ἐμδριβεῖς δικηγίαι, ὧν ἀξιολογητάτης εἶνε ἡ τοῦ πολυμαθοῦς δικηγόρου κ. Γω. Α. Τυπάλδου περὶ τῶν Νόμων τῶν Πορτυζίων (δηλαδὴ τῶν κατοίκων τῆς ἐν Κρήτῃ Πόρτυς καὶ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως). Ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐδημοσιεύθη καὶ ἰδιαιτέρως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τὸ Δίκαιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος ἡ κατὰ τῆς βίας τῶν Δυνάμεων διαμαρτυρία τῆς ἐπιτροπείας τοῦ συλλόγου, ἣς δυστυχῶς δὲν ἴσχυσε ν' ἀποτρίψῃ ἀπὸ τῆς ἀποφάσεώς των τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς πρὸς διάφευσιν τοῦ βήτοῦ: *Codant arma togas!*

ΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑΡΩΘΡΟΝ.—Μυθιστόρημα πρωτότυπον ὑπὸ Κ. Σ. Πιρβελῆ εἶνε μὲν πρωτότυπον, ἀλλ' οἱ ἥρωες του καλοῦνται Δελαρματιέ, Δ' Ὑλερό, Ραούλ, κλπ., ἡ δὲ ὑπόθεσις του καὶ αἱ σκηναὶ του ὁμοιάζουν μετὰ τὰς σκηνὰς ὧλων τῶν γαλλικῶν ἔργων ὅσα ἀπὸ καταβολῆς τοῦ γαλλικοῦ μυθιστορήματος μέχρι σήμερον ἐξακολουθοῦσι νὰ πληρῶσι τὰς ἐπιφυλλίδας πατρῶν τῶν ἡμερησίων. Λυπηρόν ὅτι τόση φιλοπονία δὲν κατηναλώθη εἰς ἄλλο ἔργον μᾶλλον ἐνδιαφέρον τὸ ἐλληνικὸν δημόσιον.

Ἰδοὺ καὶ μία περιεκτὴ ἀξιολογίσις:

•Φωναὶ ἐκ τῶν θεωρίων καὶ τῆς πλατείας:

•—'Ο συγγραφεὺς! ζητεῖται ὁ συγγραφεὺς! εὐ! εὐ!..

Περίεργον φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τὰ γαλλικὰ θεάτρα ἴσχυει ὁ συρμός τοῦ ὑπερέφου τοῦ ἐν Ἀθήναις χειμερινοῦ θεάτρου: Ἑλληνικό!.. κό. κό!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ :

Καὶ τώρα εἰ νὰ γράψωμεν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦ ἀπ' τῇ ζίστει τῇ πολλῇ σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσης ;
Ἐπέρασαν καὶ τῆς βουλῆς αἱ τόσαι συζητήσεις,
καὶ τώρα λέν πῶς γίνονται παρτοῦ μεταρρυθμίσεις.

Πλὴν μόλις ἡσυχάσαμεν ἐκ τῆς πασαρέας
καὶ ἀπὸ τῇ συγκάλεισιν ὀκτῶ ἡλικίων,
ἡ «**Ωρα**» μ' ἔνα κήρυγμα μεστὸν φιλοπατρίας
ἐκ νέου πάλιν προσκαλεῖ στὰ ὕπλα τὸν λαόν.

Καὶ πάλιν νέα βάσανα μὲ νέας συνειπίδας,
καὶ πάλιν διατάξεις εἰς τὰς ἰσορροπίας,
καὶ πάλιν πραξικόπημα ὡς πρὶν Βουλγαρικόν,
καὶ τὸ μέγαλον ζήτημα τὸ Ἀνατολικόν.

Ἄλλ' ἔως τότε ἡσυχὰ καθένας ἄς εὐμβάλλῃ,
χωρὶς γὰρ θ,τι γίνεται νὰ δίνη μὲν περτάρα,
κ' ὅταν τῆς νέας κρίσεως ἡ ὥρα πλησιάζῃ,
ὁ Τράκας πάλιν μαχητὴς θὰ ἔβγῃ μὲ εἰν κλάρα.

Σουρ

ΑΝΕΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Α. Α. Ἀγοστόλιον. ΣΣ; ἀπαντῶμεν ἐδῶ ἐλλείψει χρόνου. Οἱ ἀριθμοὶ στέλλονται. Ω; πρὸς τὸ αἶλο, δὲν εἶνε δυστυχῶς τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.—*Μοχθηρῶ.* Λίριστα (δὲθεν). Ἐπρεπε νὰ ἔχωμεν στρέμματα ὁλόκληρα χώρου διὰ τόσας ἀπαιτήσεις. — Φουκαρῶ. Εἶνε μερικὰ καλὰ, εἶνε καὶ πολλὰ ἄλλα κακὰ. Σταχυολογημέν. — Τ. Ζέκυνθον. Ἡ ἰκτέλεις δὲν εἶνε ὅσον πρέπει ἐπιτυχί; καὶ τὸ θέμα ἀρετὰ σχολίων ταῦτα μὲ ὅλον τὸ φιλικόν θάρρος, ἀφ' οὗ ἀφίθη εἰς ἡμᾶς ἡ κρίσις. — Δε-

καστριάδῃ. Τουρίνον ἡ ὁπουδῆποτε. Καὶ μὲ αὐτόν; . . Grazie dell' avviso! — Β. Αρ. Καρπενήσιον. Ἐξαιρετικῶς σὰς κάμνομεν τὴν ἐκκολίαν — Τακτικῶ Ἀναγνώστη. Ἡ φράσις ἐπέθη προδήλως χάριν ἀστεϊσμοῦ Ω; πρὸς τ' ἄλλα δεχόμεθα λίαν εὐχαρίστως.

Ο ΕΛΛΗΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΣ

Τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ ἑλλήνος μουσουργοῦ Σ. Σχμάρα πληροῦ ἀπὸ ἡμερῶν ἤδη πάσας τὰς καλλιτεχνικὰς ἡμερησίδας τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ πάντων τὰς ἰταλικὰς μετὰ τὴν ἑκτακτον ἐπιτυχίαν τοῦ μελοδράματός του «*Flora Mirabilis*» παρασταθέντος πρὸ τινος διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ θεάτρῳ *Carcano* τῶν Μεδιολάνων. Ὅθεν καλὸν ἐνομίσσαμεν εἰς τοῦ κοινοῦ τὸ ἐνδιαφέρον ἀνταποκρινόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ παρέχοντες ἐνταυτῷ καὶ τινὰς πληροφορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ Σχμάρα καὶ τοῦ ἔργου του.

Ὁ Σπυρίδων Σχμάρας ἄγει ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν γεννηθεὶς ἐν Κερκύρῃ τὸ 1862 ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐχηματίσε γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος. Τὴν μουσικὴν ἐσπούδασεν ἐν τῷ Ῥδεῖ τῶν Παρισίων, διδασκαλὸν ἔχων τὸν διάσημον μουσουργὸν Λέοντα Δελίε, τὸν συνθέσαντα τὸ μελοδράμα *Αακρέ*. Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιν ἐτῶν συνέθεσε τὸ πρῶτον αὐτοῦ μελοδράμα ὑπὸ τὸν τίτλον *Μελίε*, ἔργον ὅπερ πρὶς ἑξῆς παρασταθῆσεται μετὰ τὸν θρίαμβον ἐν ἤρακτο ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ ἀδελφός, τὸ ἄρτι δηλαδὴ παρασταθὲν μελοδράμα «*Flora Mirabilis*». Ποιητὴς τοῦ ἔργου τούτου εἶνε ὁ διακεκριμένος Ἰταλὸς λόγιος Φ. Φοντάνης, ἡ ὅλως δὲ φανταστικὴ αὐτοῦ ὑπόθεσις εἶνε περίπου τοιαύτη. Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται ἐν Σουηδίᾳ εἰς ἐποχὴν μυθολογικὴν. Ἡ ἰδιότροπος Λυδία θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος τοῦ Ὁρέβρου εἶνε ἀναισθητὸς εἰς τὸν ἔρωτα καὶ οὐδὲ ν' ἀγαπᾷ ἐπιθυμῇ, οὐδὲ ν' ἀγαπᾶται, ἐξ ἔρωτος δὲ πρὸς αὐτὴν αὐτοκτονεῖ ὁ νέος Βελφρίδος. Εἰς μάτην καθικετεύει αὐτὴν ὁ πατὴρ τῆς καὶ τῇ προσφέρει τὸν θερμὸν ἔρωτά του ὁ νεαρός πολεμιστὴς Βάλλδος. Ἡ νεανὶς ἐμπαίζουσα αὐτὸν ὑπόσχεται τότε μόνον νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, ὅταν ἤθελε δυνηθῇ νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἐπαύριον εἰς ἀνθῶνα χώραν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνος. Τὸ θαῦμα ἐπιτελεῖται τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ πατρὸς τοῦ Βελφρίδου, θέλοντος νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Λυδίαν, ὅστις ὅμως τῷ προλέγει ὅτι ἅμα ἡ κόρη τὸν ἀγαπήσῃ ἐκεῖνος θὰ τὴν ἀπαρνηθῇ. Ὁ θαυμασιὸς ἀνθὼν τῷ ὄντι βλαστάνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων — ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ ὀνομασία τοῦ ποιήματος «*Flora Mirabilis*» — ἡ Λυδία ἀγαπᾷ τὸν Βάλλδον καὶ ὁ Βάλλδος τὴν ἀνταγαπᾷ μέχρι ἐσπέρας ὅτε τὴν ἀπαρνεῖται. Ἡ Λυδία παραφρονεῖ. Ἐνδίδει ἐπὶ τέλους εἰς τὰς παρακλήσεις ὁ πατὴρ τοῦ Βελφρίδου, ἡ μαγεία αἴρεται, ὁ μαγικὸς ἀνθὼν ἀναφύεται καὶ ἡ Λυδία ἀνακτᾷ τὸ λογικόν της καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Βάλλδου.

Ἡ «*Flora Mirabilis*» ἀνεβιβάσθη μετ' ἐξαιρετικῆς πολυτελείας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν 4 Μαΐου, ἡ ἐπιτυχία δὲ ὑπῆρξεν ἑκτακτος. Τιοῦτος καὶ τηλικούτος ὑπῆρξεν ὁ ἑκτακτος καὶ ἐξαιρετικὸς θρίαμβος, ὡς τὸν ἀποκαλεῖ ἡ Καρτερία τῶν Μεδιολάνων, ὥστε οἱ μὲν ἀοιδοὶ ἀπηύδησαν ἐπαναλαμβάνοντες κατ' αἵτησιν τῶν ἀκροατῶν τρεῖς καὶ τετράκις τὰ ἀρίστα τῶν μελῶν, ἀπηύδησε δὲ καὶ ὁ Σχμάρας παρέρχόμενος ἀκαταπαύστως ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἵνα ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὑπὸ ἀκατασχέτου βεδοκχευμένον ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξεν ἀμείωτος ἐφ' ὅσας ἐσπέρας ἐπαναλήφθη, καὶ ὁ νεαρός Ἑλλήν μουσουργὸς ἐγένετο εὐθὺς περιώνυμος. Τὸ εὐ-